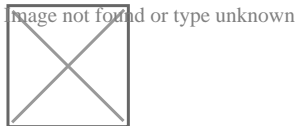

Ομιλία Μακ. Αρχιεπισκόπου Αθηνών και Πάσης Ελλάδος κ. Ιερωνύμου κατά την Έναρξη των εργασιών της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου (Αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος Ιερώνυμος)

[/ Πεμπτούσια](#)

ΟΜΙΛΙΑ

**ΤΟΥ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΟΥ ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΘΗΝΩΝ & ΠΑΣΗΣ ΕΛΛΑΔΟΣ
κ. ΙΕΡΩΝΥΜΟΥ ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΝΑΡΞΙΝ ΤΩΝ ΕΡΓΑΣΙΩΝ ΤΗΣ ΑΓΙΑΣ ΚΑΙ
ΜΕΓΑΛΗΣ ΣΥΝΟΔΟΥ ΤΗΣ ΟΡΘΟΔΟΞΟΥ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣ**

(Κολυμπάρι Χανίων-Ορθόδοξος Ακαδημία Κρήτης, 18-26 Ιουνίου 2016)

Παναγιώτατε,

Μακαριώτατοι Προκαθήμενοι των Αγιωτάτων Ορθοδόξων Εκκλησιών,

Σεβασμιώτατοι Άγιοι Αδελφοί,

Σεβαστοί Πατέρες και Αδελφοί,

Η Χάρις του Τριαδικού Θεού, του Πατρός, του Υιού και του Αγίου Πνεύματος, συνήγαγεν ημάς ενταύθα εν τη ιερουργία της ομολογίας της αληθείας, μετά την ιερουργίαν εν τω Ναώ του Μυστηρίου της θείας Ευχαριστίας. Εν και το αυτό μυστήριον εστιν η κοινωνία ημών μετά του Θεού και η ομολογία ημών περί Αύτου.

Η έναρξις της Αγίας και Μεγάλης Συνόδου εγένετο κατά την εορτήν της Πεντηκοστής, καθ'ην εορτάζομεν το μυστήριον της Αγίας Τριάδος, και η έναρξις των Συνεδριών Αυτής γίνεται κατά την ημέραν της εορτής του Παναγίου Πνεύματος. Μία είναι η ενέργεια του Τριαδικού Θεού: «Η γαρ ενέργεια κίνησις εστιν ουσίας, αλλ'ουκ ουσία». Και «μία η του θείου θελήματος κίνησις εκ προκαταρκτικού αιτίου του Πατρός ορμωμένη και διά του Υιού προιούσα και εν τω αγίω Πνεύματι προφαινομένη», κατά τον άγιον Γρηγόριον τον Παλαμά.

Η έλευσις του Αγίου Πνεύματος εις τους Μαθητάς την ημέραν της Πεντηκοστής γίνεται δεσποτικώς και ουχί δουλικώς. Ο άγιος Γρηγόριος ο Θεολόγος, ο οποίος προήδρευεσεν κατά την πρώτην φάσιν της Β' Οικουμενικής Συνόδου, αποφαίνεται θεολογικώς: «Πάντως δε παρέσται (το Άγιον Πνεύμα) δεσποτικώς αλλ' ου δουλικώς, ουδέ αναμένον επίταγμα, ως τινες οίονται». Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος είναι δεσποτική και εξουσιαστική. Το Άγιον Πνεύμα παρίσταται εμπνέον και καθοδηγούν τους θέλοντας και δεν δέχεται εντολάς, όπως τινες νομίζουσιν. Εξουσιάζει και δεν εξουσιάζεται, αποκαλύπτει εαυτό και δεν παραβιάζεται ίνα φανερώση. Ακολουθως γράφει ο μέγας τα θεία Γρηγόριος τουπίκλην Θεολόγος: «πνεί γαρ όπου θέλει, και εφ'ούς βούλεται, και ηνίκα και όσον». Η παρουσία του Αγίου Πνεύματος γίνεται υπό προϋποθέσεις και ουδόλως είναι ηναγκασμένον και δεδομένον.

Υπ' αυτό το πνεύμα καλούμεθα εις μίαν Σύνοδον, την Αγίαν και Μεγάλην της Ορθοδόξου Εκκλησίας, η οποία ούτε έκτακτο γεγονός στη ζωή της Ορθοδόξου Εκκλησίας τυγχάνει, αφού προετοιμάζεται πλέον των εξήκοντα (60) ετών, ούτε αποτελεί κάποια εξ αντιγραφής έκφρασιν άλλων μορφών συνοδικότητας.

Χωρίς εντούτοις να διαφοροποιείται από το πνεύμα της συνοδικής και κανονικής Παραδόσεως, εκφράζει την συνοδική της αυτοσυνειδησία, προκειμένου να απευθυνθή στον κόσμο, τον άνθρωπο της τρίτης χιλιετίας, όχι ως μία επανάληψις κάποιας έκφρασης μουσειακού παρελθόντος αλλά ως φανέρωση του αναγεννητικού έργου του Αγίου Πνεύματος, «επιλαμβανομένης» έμπροσθεν.

Καλούμεθα λοιπόν με ένα σύγχρονο λεξιλόγιο να αποτυπώσουμε την εκκλησιαστική της αυτοσυνειδησία και να επιβεβαιώσουμε ο,τι εκφράζουμε το Πνεύμα της Μίας, Αγίας, Καθολικής και Αποστολικής Εκκλησίας, αλλά και να κηρύξουμε ιεραποστολικά τη διακονία μας, σεβόμενοι τις ιδιαιτερότητες κάθε τοπικής Ορθοδόξου Εκκλησίας.

Δεχόμενοι και σεβόμενοι την κοινωνική και εκκλησιαστική διαφορετικότητα δεν απομονώμεθα αλλά διαλεγόμεθα χωρίς να υιοθετούμε την υποχωρητικότητα εις τα της πίστεως και της παραδόσεως.

Η παρούσα Σύνοδος αγωνίζεται να τονίσει την ανάγκην της ενότητος όλων εν Χριστώ σε ένα κόσμο διασπασμένο και κατακερματισμένο.

Αγωνιά και προβληματίζεται με τα του κόσμου πράγματα και ανταποκρίνεται φιλόανθρωπα στα αιτήματα των κατοίκων του πλανήτη, ώστε να δώση σ' αυτούς ελπίδα για ένα καλύτερο, ουσιαστικότερο και δυναμικότερο μέλλον και να τους θυμίση ότι τίποτε δεν έχει χαθεί, αλλά χρειάζεται περισσότερος αγώνας, άσκηση και θυσίες.

Χωρίς να επιδιώκει το καλύτερο, το ιδανικό και το απόλυτο, προσβλέπει προς το καλό και το χρηστικό για την ίδια την ανθρώπινη ζωή και κοινωνία, επειδή γνωρίζει ότι το καλύτερο και το απόλυτο είναι η καταστροφή του καλού.

Κινείται με βάση την ομοφωνία, ως μία έκφραση δημιουργικής προτάσεως και συμφωνίας και όχι ως μία μέθοδο δικανικής αρνησικυρίας και ασκήσεως veto.

Θυσιάζει τις ιδιοτέλειες, τις σκοπιμότητες και τις προσωπικές μας επιδιώξεις, προκειμένου να επιτύχει την έκφραση της ενότητός μας και διά τούτο παραμερίζει κάθε εμπόδιο και πρόσκομμα, το οποίον είναι ικανό να οδηγήση σε μία συνοδικότητα κοινοβουλευτικού χαρακτήρα. Γνωρίζει, ότι η συνοδικότητα αποτελεί τον μόνο τρόπο έκφρασης της καθολικότητος της Εκκλησίας και την φανέρωση της εν κοινωνία ενότητος των κατά τόπους Ορθοδόξων Εκκλησιών, διό και ουδείς ημπορεί να ενεργή αποτρεπτικά στην πραγματοποίησή της υφ' όλες τις υφιστάμενες δυσκολίες μας μέσα από τον διάλογο και την κοινή εκκλησιαστική μας παράδοση.

Η ευθύνη για την πραγματοποίηση της παρούσης Συνόδου αφορά όλους μας, ως ποιμένων της Ορθοδόξου Εκκλησίας. Η μη επίτευξή της ή η αναβολή της, αγγίζει εκείνους οι οποίοι εξαιτίας της στάσης και των θέσεών τους ενήργησαν αρνητικά. Στη δική τους ευθύνη εναπόκειται η άμεση ανταπόκρισή τους και η συμμετοχή τους, έστω και την ενδεκάτην, κυρίως δε διά της αποδοχής και συνυπογραφής των τελικών μας αποφάσεων.

Η έκφραση διαφορετικών απόψεων και θέσεων είναι και θεμιτή και αποδεκτή στα πλαίσια της συνοδικότητας. Η απολυτοποίηση όμως των απόψεων και θέσεων από μεμονωμένα άτομα ή και ομάδες και η προσπάθεια άπολυταρχικής επιβολής τους τυγχάνει απορριπτέα.

Τα υφιστάμενα προβλήματα μεταξύ Αδελφών Ορθοδόξων Εκκλησιών, τα οποία σκιάζουν ή και αμαυρώνουν την μεταξύ τους κοινωνία αποτελούν για όλες τις άλλες Αδελφές Ορθόδοξες Εκκλησίες άλγος, δοκιμασία και οδύνη, ενώ η πανορθόδοξη παρέμβαση προς εξεύρεση λύσεως, πρέπει να είναι αποτέλεσμα της σύμφωνης έκφρασης, επιθυμίας και διαθέσεως και από τις δύο Αδελφές Εκκλησίες και όχι μεμονωμένη, μονομερής και έξωθεν απόφαση ενός συνοδικού σώματος, το οποίο θα λειτουργούσε άπολυταρχικά και ερήμην της βουλήσεως της κάθε τοπικής Εκκλησίας.

Χρόνος νομίζω ότι υπάρχει και λυσιτελείς προτάσεις υφίστανται αρκεί να υπάρξει φιλάδελφη διάθεση συναντιλήψεως και θυσίας.

Ημείς διάδοχοι όντες των αγίων Αποστόλων είθε να αποδειχθώμεν φωτειναί λαμπάδες εν τη παρούση Αγία και Μεγάλη Συνόδω, φωτιζόμενοι υπό του Φωτός του Αγίου Πνεύματος, φωτίζοντες πάσαν την οικουμένην διά της ομολογίας της Ορθοδόξου πίστεως και αποδεικνυόμενοι καλοί οικονόμοι της θείας Χάριτος, γνήσιοι διάδοχοι των αγίων Αποστόλων και Πατέρων προς δόξαν Θεού και έπαινον της Ορθοδόξου Εκκλησίας.